

ἀρμαθιστῆτε! (εἰρων. ἐπὶ τῶν κομπαζόντων ὅτι εἶναι γενναῖοι. ροῦπες = δρῦς) Θράκ. || Ἄσμ.

Ἀφρο' με, Χάρ', ἀπ' τὰ μαλλιά καὶ πιάσ' με ἀπὸ τῆ μέση, νὰ ἰδῇς ἀπάλο ἀδρίστικο, τὸ κάνου οἱ-ῖ-ἀδρωμένοι (ἀπάλο = πάλη) Κρήτ.

Τὸν ἀδρειωμένο μὴ δὲ γλαῖς, ἃ λάχῃ καὶ ἀστοχήσῃ, μ' ἂν ἀστοχήσῃ μὴ καὶ θυό, πάλ' ἀδρειωμένος θά 'ναι αὐτόθι.

Νὰ πῆς καὶ ἀφ' τὸ γλυκὺ κρασί, τὸ πίνουν ἀντρωμένοι Ἰων. (Καράμπ.) — Ποίημ.

Ἐδῶ νὰ παίξῃ τὸ σπαθί, παρέκει τὸ λιθάρι, καὶ μ' ἀντρωμένο πήδημα νὰ σκάβῃ τὸ χορτάρι ΕΣτρατουδ. ἐνθ' ἂν. β) Ὁ ἔχων ὑπερφυσικὴν ῥώμην, ἰσχὺν (κατὰ τὰς δοξασίας τοῦ λαοῦ ὁ τοιοῦτος ἔχει μικρὰν οὐρὰν κατὰ τὸ ἄκρον τῆς σπονδυλικῆς στήλης) πολλαχ.: Αὐτὸ τὸ παιδί γεννήθηκε ἀδρειωμένο Ἄνδρ. 2) Οὐς., μυθικὸν ὄν ἔχον ὑπερφυσικὴν δύναμιν, δυνάμενον νὰ μετακινή ὄρη κττ., ἀγαπῶν δὲ καὶ ὑπερασπίζον τοὺς ἀδυνάτους τοὺς καταπιεζομένους ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν Παξ. Σαμοθρ. Στερελλ. (Βιτριν.) κ. ἄ.

Ἡ λ. κατὰ γενικ. τοῦ Ἀντρειωμένου ὡς τοπων. πολλαχ. Πβ. ἀντρεῖεύω.

άντρελα ἦ, (Νουμᾶς 201, 8) ἀδρέλα Θεσσ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἐλαία τῆς ὁποίας τὸ φύλλον ἔχει σχῆμα κυπελλοειδὲς ἐνθ' ἂν.: Μέσα 'ς τὸν ἐλαιῶνα οἱ πλείότερες ἀντρέλες μου πώρρισαν (Νουμᾶς ἐνθ' ἂν.)

άντρελούσια τά, Ἡπ. ἀντρίλούσια Ἡπ. ἀντραλούσια Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀντρεῖας καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

Ἡ κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου πανσπερμία παρασκευαζομένη ἐκ διαφόρων σπερμάτων διανεμομένων εἰς τοὺς πτωχοὺς πρὸς εὐκαρτίαν.

άν-τρεῖς ὁ, σύννηθ. ἀν-τρεῖ τό, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *entrée*.

Διάδρομος οἰκίας σύννηθ.: Κάθομαι-μπαίνω 'ς τὸν ἀν-τρεῖ.

άντρήσια ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀδρήσια Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρήσιος.

Ἀνδρικῶς, γενναίως. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖα.

άντρήσιμα ἐπίρρ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρήσιμος.

Ἀντρήσια, ὁ ἰδ.: Ὁ δεῖνα ἐφέρετην ἀντρήσιμα.

άντρήσιμος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρεῖας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιμος.

Ὁ προσήκων εἰς ἄνδρα, ἀνδρικός: Ἐφασεν ἕναν πάτσον ἀντρήσιμον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρήσιος.

άντρήσιος ἐπίθ. Βιθυν. Ἡπ. Μεγίστ.—ΓΨυχάρ. Ἀγνή 208 ἀδρήσιος Κρήτ. ἀντρήσιος Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) ἀδρήσιος Θράκ. (Αἰν.) ἀντρέσιος Πόντ. (Ἄμισ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρεῖας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

Ὁ ἀνῆκων ἢ προσήκων εἰς ἄνδρα ἐνθ' ἂν.: Ροῦχα ἀντρήσια Βιθυν. Ἀδρήσια φουρέματα Αἰν. Ἀντρέδᾶ ροῦχα Ἄμισ. Δὲν κρατήθηκε, τὸν κράτησε μοναχὴ τῆς ἢ ἀντρήσια ἢ περηφάνεια ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἂν. Συνών. ἀγουρᾶκος, ἀγουρᾶτικος, ἀνθρωπῆσιμος, ἀνθρωπινός 4, ἀντρήσιμος, ἀντρεῖακος, ἀντρίκειος Α1, ἀντρίκιος, ἀντρίκος. Ἀντίθ. γυναικῆσιος.

άντρεῖ τό, Τήν. (Κώμ.) ἀδρεῖ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀνδρεῖον.

Ἀνήρ: Μὲ καβάλλ' κειρε τὸ 'ξωτερό, ἕναν ἀντρεῖ 'ς τὸ μπόι τὸ δ'κό μου Κώμ. Νὰ μὴ μοῦ κάμῃς τ' ἀδρεῖ! Κρήτ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀδρεῖ καὶ ὡς τοπων. Κεφαλλ.

άντρεῖακος ἐπίθ. ἀντρεῖακος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρεῖας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εῖακος.

Ὁ ἀνῆκων, ἀρμόζων εἰς ἄνδρα, ἐπὶ φορεμάτων, ὑποδημάτων κττ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖσιος.

άντρεῖανος ὁ, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀντρεῖανος ΠΓεννάδ. 39 — Λεξ. Δημητρ. ἀντρεῖανός Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Τὸ φυτὸν ἀκτῆ ἢ βοτρυανθῆς (*sambucus racemosa*) τῆς τάξεως τῶν αἰγοκληματωδῶν (*caprifoliaceae*) ΠΓεννάδ. ἐνθ' ἂν. 2) Ἀκτῆ ἢ μέλαινα (*sambucus nigra*) Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀφροξυλῆς, κουφοξυλῆς.

άντρεῖδι τό, ἀμάρτ. ἀδρεῖδι Κύθν. Σέριφ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀντρεῖας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι μετὰ μεγεθ. σημ.

Ἀνὴρ μεγαλόσωμος, ὑψηλοῦ ἀναστήματος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖακαρῆς.

άντρεῖζω Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Μέσ. ἀντρεῖσκουμαι Πόντ. (Κερασ.) ἀντρεῖσκοῦμαι Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνδρεῖζω = συνέρχομαι, συγγίγνομαι σαρκικῶς.

1) Ἀμτβ. ὑπανδρεύομαι, ἐπὶ γυναικὸς ἐνθ' ἂν.: Ἐντον ἕνα χρόνο ἀσ' τ' ἔντρεσα (ἔγινε ἕνα ἔτος ἀφ' οὔτου ὑπανδρεύθην) Κοτύωρ. || Φρ. Ἐντρεσεν τὸ συκοκούρ' (ἐπὶ κόρης προβεβηκυίας ἡλικίας ὑπανδρευομένης. συκοκούρ' = κορμός παλαιᾶς συκῆς) Τραπ. || Παροιμ. Ἀν ἔντρεσες, νοῦνιζον καὶ τὴν θερεία σου (ἐὰν ὑπανδρεύθῃς, σκέψου καὶ τὴν χηρείαν σου, ἥτοι τὴν εὐτυχίαν δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ δυστυχία) Κερασ. || Ἄσμ.

Ὅλα τ' ἀδέλφᾳ μ' ἔντρεσαν καὶ πῆραν παλληκάρᾳ κ' ἐμέναν τὴν διὰ κλερον ἐδώκαν γέρον ἄντραν Κρώμν. Καὶ μετβ. ἐκδίδω εἰς γάμον, ὑπανδρεύω ἐνθ' ἂν.: Ἐντρεσα τὴν θᾶγατέρα μ' Τραπ. Χαλδ. 2) Πωλῶ Πόντ. (Κερασ.): Ἐντρεσα τὸ λοφτοκάρυν (λεπτοκάρυν).

άντρεῖκεια ἐπίρρ. σύννηθ. ἀδρεῖκεια Ἄνδρ. Δαρδαν. Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἀδρεῖσεια Εὔβ. (Ὁρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντρεῖκειος.

1) Κατὰ τρόπον ἀνδρικόν, καθὼς συνηθίζει ὁ ἀνὴρ σύννηθ.: Αὐτὴ κάθεται ἀντρεῖκεια 'ς τὸ μουλᾶρι σύννηθ. Καθισμένη ἀδρεῖκεια 'ς τὸ μουλᾶρι καὶ ὄχι γυναικεία Κεφαλλ.

2) Γενναίως, ἀνδρεῖως σύννηθ.: Μιλῶ - φέρομαι ἀντρεῖκεια. Τὰ λέγω ἀντρεῖκεια σύννηθ. || Ποίημ.

Κ' ἐκεῖ π' ἀσημοβρόντησαν 'ς τὴ μέση τ' ἄρματα τῆς, ἀντάμα ἀσημοβρόντησεν ἀντρεῖκεια ἢ καρδιά τῆς ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 29. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντρεῖα.

άντρεῖκειος ἐπίθ. σύννηθ. ἀδρεῖκειος πολλαχ. ἀδρεῖκειους Σάμ. ἀντρεῖδεῖος Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) ἀδρεῖτσειος Εὔβ. (Ὁρ.) Μύκ. ἀδρεῖτσειους Λέσβ. Οὐδ. ἀντρεῖκειν Πόντ. (Κερασ.) ἀδρεῖκειο τό, Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) ἀντρεῖκειον Μακεδ. (Καστορ. κ. ἄ.) ἀδρεῖκειον Σκόπ. ἀντρεῖκεια ἦ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀνδρεῖκειος. Πβ. Γεωργιλ. Θανατ. Ρόδ. στ. 118 (ἐκδ. ELegrand) «καὶ ποιά νὰ βρέθηκε ψυχὴ

